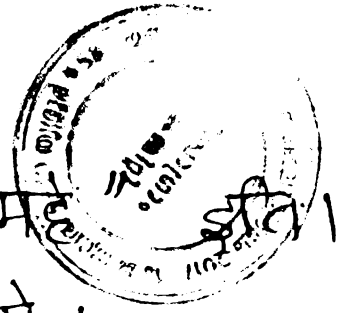

कथं त्वं गृहात् बाहिः शैत्यं सहसे ?
इति कण्ठप्यः अपृच्छत् । सा
शनैः शनैः स्वां दुःखमयीं कथां
अकथयत् । प्रभो ! वयं दरिद्राः ।
अहं पितृभ्यां भ्रातृभ्यां च सः शय्यायाः
पार्श्वे वसामि । मम जीवन दातारौ
पितरौ रोगाक्रान्ता शय्यावलम्बिनौ
य जाता । ज्येष्ठभ्राता पङ्गुः मूकश्च
जातः । अनुजश्च बालः भव ।
तौ भव सेवा कतरिं सकामौ न
स्तः । दृष्ट्यः शत्रौ वयं न किमपि
अभक्षयाम । प्रभाते भोजनाय न
किमपि अस्ति गृहे । मतेषां पुत्र्याणां
विक्रयेण यत् धनं लप्स्यते, तेन
पित्रोः भ्रात्रोः मम च भोजनाय
किञ्चित् क्रेतुमिच्छामि । अतः दीनाः

वयं कथं कथमपि शैत्यं सहामहे इति ।

कण्ठ्यः अचिन्तयत् - : अहो !

कारिद्र्यं किं न कारयति । इयं बालिका
कथं शैत्यं सहिष्यते । तस्याः पितरौ
भ्रातरौ वा कथं सहिष्यते । पित्रोः ज्येष्ठ

भ्रातरि तस्याः भक्तिः । अनुजे च
भ्रातरि चास्याः स्नेहश्च प्रशंसामर्हतः ।

त्वं विधित्वा सः कुशुमानि सवर्ण्यपि
गृहीत्वा तस्मै शतं रूप्यकानि कानिधित्

वस्त्राणि च अयच्छत् । सा विश्रमयेन

मम मुखं विलोकयन्ति अतिवठत् ।

सः तामाश्वासयन् अवकत् । " गृहाण

सर्वमेतत् गृहं च गच्छ । इमानि

च वस्त्राणि तव कृते, तव पितरौ

भ्रातरौ कृते सन्ति । तेन तव पितरौ

भ्रातरौ त्वं च शैत्यात् मुक्ताः

भवित्यन्य" ।

शा रूच्यकानि कानिचित्
वस्त्राणि य गृहीत्वा कृतज्ञतापूजाभ्यां
नेत्राभ्यां मां विलोकयन्ति अगच्छन्त ।

प्रिय मित्र !

“कारुण्यं परमो धर्मः”
भवति ।

